

De elfjarige Fanny en haar broertje Hiske balen van hun chagrijnige vader. Vroeger was hij gezellig en grappig, maar nu kan er geen lachje meer af. Als hun moeder erachter komt waarom hij zo doet, is de spanning thuis om te snijden. Fanny piekert zich suf hoe ze een scheiding kan voorkomen en haar vader kan veranderen. Een wedstrijd op school brengt haar op een idee. Samen met haar vriendje Bart bedenkt ze een 'make-over' in een oude pastorie. Ze haalt haar vader over om eraan mee te doen. Maar dan verschijnt er onverwachts een zwerver in de pastorie. Wie is hij en wat wil hij van de vader van Fanny? De situatie wordt al snel gevaarlijk. Wat als een grap bedoeld was, lijkt op een nachtmerrie uit te lopen.

Leeftijd: 10+

ISBN 978 90 5116 238 7



9 789051 162387



Theo Meijer

Mijn vader is een dredhoofd

TenPages.com*

*where books are born

Voor Simon en Leonie

Met bijzondere dank aan Marrie Koning-Beurmanjer



Bezoek ons op internet: www.vierwindstreken.com. Hier kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief en alle boeken en aanverwante artikelen vinden die leverbaar zijn.

© 2012 De Vier Windstreken, Rijswijk

Tekst van Theo Meijer

Omslag van JeRoel Murré

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland

NUR 283 / ISBN 978 90 5116 238 7

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Theo Meijer

MIJN VADER IS EEN DREDHOOFD

De Vier Windstreken

Wijnvlekken

Het is eind oktober en buiten miezert het. Mijn vader staat onder het afdakje te roken en naar de tuin te staren. Hij heeft een glas wijn in zijn hand.

‘Kom je eten, pap?’ Ik raak zijn arm aan. Hij schrikt en morst wijn over zijn jasje.

‘Hè verdorie! Kijk toch uit! Net nieuw.’ Hij beent naar de keuken en houdt, met zijn jasje nog aan, zijn mouw onder de kraan.

‘Wat is er gebeurd, Ol?’ vraagt mama. Ze roert in een pan.

‘Ach, Fanny stond ineens naast me en gaf me een stomp, en toen gebeurde dit!’ Hij wrijft water over de wijnvlek. Zijn mouw is nu tot aan zijn elleboog nat.

‘Nou ja, ’t is maar wat water en wijn, lieverd. Mag ik er even bij?’ Ze staat met een pan hete pasta naast mijn vader.

‘Maar wijn! Hoe duur dacht je dat dit jasje was? Dat eten kan wel even wachten, maar die vlek niet.’

‘Als dat dan zo nodig eerst moet.’ Ze zet de pan weer op het fornuis. ‘Trek dat jasje dan uit en gooi er witte wijn over. Dat schijnt te helpen.’

Mijn vader doet zijn jasje uit. De wijnvlekken zijn ook op het overhemd te zien.

‘Fanny, haal jij even een fles witte wijn uit de kelder?’ vraagt mama.

Ik doe de kelderdeur open en automatisch gaat het licht aan. Vijf treden. Een groot rek met allemaal flessen die met het etiket naar boven liggen. Wit bij wit, rood bij rood. Ik

pak een fles, loop naar boven en geef hem aan mijn moeder.

Plop!

‘Geef mij je jasje eens hier,’ zegt ze tegen mijn vader, die nu in zijn blote bast staat.

Ze giet een flinke scheut wijn over de vlek.

‘Nou, wat zei ik je? Je ziet het direct wegtrekken.’

‘Je hebt de Chateau du Pape Reservé te pakken, mijn duurste fles!’ schreeuwt mijn vader. ‘Hoe kun je dat nou doen?’ Hij grijpt de fles uit de handen van mijn moeder.

‘De Pape nota bene!’ Hij wrijft over het etiket.

‘Mama zei dat ik een fles...’

‘Ik heb die fles van de kasteelheer zelf gekregen. Ik wilde hem bewaren voor iets bijzonders,’ stamelt mijn vader. ‘Je pakt toch niet zomaar lukraak een fles? Je kunt toch vragen welke, of ben je je tong verloren?’ blaft hij.

Ik kijk naar de grond. Hoe kan ik nou weten welke wijn ik wel en niet mag pakken?

‘Nou nou, rustig maar,’ komt mijn moeder tussenbeide. Ze trekt mij naar zich toe en geeft een kus op mijn hoofd. ‘Ga jij maar even de tafel dekken met Hiske, lieverd. We gaan zo eten.’ En tegen mijn vader zegt ze: ‘Nou, weer een kans om door te blijven drinken. Je hebt toch al de smaak te pakken.’

‘Je denkt toch niet dat ik deze topwijn door de goot ga spoelen, hè? Die moet nu wel op.’ Hij zet de fles aan zijn lippen en neemt een slok. Wrijft dan met zijn hand over zijn mond. ‘Net even te vroeg geopend. Nou ja, we moeten het ermee doen.’ Hij loopt met de fles naar de eettafel, gaat zitten en schenkt meteen zijn glas in.

Ik bedenk me dat hij veel alcohol drinkt de laatste tijd. Alsof het limonade is.

‘Mam?’

‘Ja lieverd?’

‘Voor mijn verjaardag, hè? Dan wil ik graag Lisa, Amber, Tess, Katrien, Maud, Wieke, Jelle, Ronald...’

‘Potverdikke, meisje!’ kapt mijn vader mij af. Hij frons zijn borstelige wenkbrauwen. ‘Wat ben je nu weer van plan? Denk maar niet dat je de hele school mag uitnodigen. We zijn gekke Henkie niet!’

Ik slik. Ik had die reactie van mijn vader wel verwacht.

‘Nou,’ zegt mijn moeder, ‘maak eerst maar eens een lijstje van wie je allemaal wilt uitnodigen. En wat zou je eigenlijk op je verjaardag willen doen?’

Meestal krijgt mijn moeder gelijk. Dus zeg ik dat ik al aan heel wat kinderen heb beloofd dat ze op mijn feestje mogen komen.

‘En wat heb ik nou...’ Mijn vader heeft een rooie kop van opwindning.

‘Fan, we vinden dat je er zes mag uitnodigen, niet meer. Trouwens Olivier, jij wordt dit jaar veertig. Ga je een groot feest geven?’

‘Geen idee, ik heb er helemaal geen zin in. Wat is dat nou eigenlijk, veertig? Gewoon een gebakje thuis, misschien buiten de deur eten met z’n viertjes.’ Hij neemt een hap pasta. ‘Je hebt de pasta wel erg gaar laten worden. Je weet toch dat ik van al dente hou?’ Hij schenkt zich weer een glas in. ‘Ja, als jij niet zo nodig eerst je jasje moest schoonmaken! En dat is je vierde glas al!’

‘Hè, toe nou. Ik word twaalf jaar! Toen Maud en Lisa jarig werden, mochten er ook heel veel kinderen komen. Waarom mag dat bij mij dan niet?’

‘Omdat hier toch niks mag, daarom!’ sist mijn broertje Hiske. Hij grijnst naar mij van onder z’n kuif. Die staat stijf van de gel.

Mijn vader geeft hem zomaar een pets op zijn kop. Ik schrik me te pletter. Hij heeft ons nog nooit een klap gegeven!

‘Eet jij je eten maar op. Kijk naar mij!’ snauwt mijn vader tegen hem en wijst naar zijn lege bord.

‘Dredhoofd,’ zegt Hiske zachtjes voor zich uit.

‘Wat zei je daar?’

‘Laat maar.’

‘Nee, nu wil ik het weten ook,’ dringt mijn vader aan.

‘Nou, wat zei je Hiske?’

‘Ik zei: dredhoofd.’

‘Wat is dat nu weer voor een stom woord. Leren ze je dat op school?’

‘Ol, hou daarmee op! Je verpest de sfeer.’

De spanning aan tafel is te snijden. Ik ga huilen. Dat wil weleens helpen. Maar mijn vader kijkt strak voor zich uit.

‘Ik wil in ieder geval een beugel voor mijn verjaardag,’ zeg ik door mijn tranen heen. Mijn tanden staan flink naar voren, waardoor ik mijn mond niet kan dichtdoen. ‘Jelle en Bart plagen mij ermee: “Jij hoeft je mond niet open te doen, je kunt er zo een patatje in steken.”’

Mijn moeder legt een hand op mijn arm. ‘Rustig maar, Fanny. We hebben het er nog wel over, oké? En die beugel, die krijg je sowieso, jarig of niet.’

Ik zie dat ze mijn vader aankijkt. Die kijkt naar zijn wijnglas. Leeg. De fles ook.

‘Nou, ik ga roken.’ Hij staat op en gaat naar buiten.

‘Stom dredhoofd,’ zegt Hiske en hij schopt zijn stoel naar achteren en verdwijnt naar zijn kamer.